

Eliška ŠERÁ, *To snad byla taková popřevratová horečka... Příspěvek k hospodářsko-sociálním dějinám a česko-rakouských vztahům na příkladu Národního hřebčína Kladruby. Diplomová práce HÚ FF JU, České Budějovice 2008, 92 s. (včetně příloh).*

Posudek oponenta:

Dějiny meziválečného Československa jsou v současné době velmi lákavým tématem, jehož náplň se v souladu s moderními metodami historické práce, především se snahou o interdisciplinární přesahy, utěšeně rozšiřuje. Hospodářské a sociální dějiny tohoto období byly sice se zvýšeným zájmem studovány již v období před rokem 1989, nyní jsou však zasazeny do podstatně širšího a výpovědně bohatšího kontextu, což přináší nečekané výsledky a poodkrývá zajímavé souvislosti.

O podobný přístup se ve své diplomové práci pokusila i Eliška Šerá, jež se na příkladu původně císařského hřebčince v Kladrubech snažila osvětlit vedle ekonomických aspektů (souvisejících s nákladným provozem státního hřebčína po roce 1918) i skryté averze a útoky vůči chovu koní, který byl pro mnohé ztělesněním starého Rakouska-Uherska, jehož pozůstatky neměly v moderní, „popřevratové“ době v mladém státě místa. Rozkrytí tohoto dobově podmíněného stereotypu vnímání je však úkolem natolik složitým, že snad přesahuje i požadavky kladené na diplomovou práci.

Diplomantka svou práci rozdělila (vedle úvodu a závěru) do pěti základních kapitol, které se značně liší svou úrovní. Zatímco první tři kapitoly (*Hospodářství ČSR 1918-1929; Hospodářství na Pardubicku; Česko-rakouské vztahy*) jsou svým charakterem velmi obecné, v následujících pasážích, v nichž autorka již pracuje s pramenným materiálem, se objevují pozoruhodné informace, osvětlující specifika vnímání hřebčína ze strany obyvatel regionu i širší veřejnosti v době od jeho vzniku až do první světové války. Klíčovou – a to přiznává v úvodu i autorka sama – se stává kapitola *Národní hřebčín Kladruby nad Labem v období 1918-1929*, především pak její část *Hledání českého koně*. V ní Eliška Šerá naráží na zajímavou otázku v podstatě umělé tvorby moderní, ryze nacionálně vnímané „české“ tradice v oblasti chovu koní. Snaha, iniciovaná ze strany vedení hřebčína, jejímž primárním cílem bezpochyby bylo zachování hřebčince, stíženého nepřízní státních institucí, je přímým důsledkem atmosféry nově vzniklého státu, a možná by si zasloužila hlubší, snad i interdisciplinární zpracování. V kontextu této diplomové práce by bylo jistě zajímavé alespoň analyzovat názory na hřebčín (a jejich případnou proměnu) v regionálních periodikách, a to nikoliv jen v rovině hospodářské s chovatelské. Ostatně přílišné ulpívání na chovatelských výsledcích kladrubského hřebčína a menší zohlednění obecně historických aspektů považují

za největší slabinu této diplomové práce. Práci by rovněž prospěla i jazyková revize, která by odstranila časté překlepy, případně i drobné chyby ve faktografii.

I přes uvedené výhrady se domnívám, že Eliška Šerá prokázala solidní znalost historické práce a otevřela zajímavé téma k dalšímu výzkumu. Diplomovou práci tudíž doporučuji k obhajobě a hodnotím ji známkou **velmi dobře**.



Mgr. Jitka Rauchová, Ph. D.

České Budějovice 22. 5.2008